

Sygn. akt: III AUa 1603/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSA Iwona Szybka (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt: VI U 874/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1603/12

UZASADNIENIE

Decyzja z dnia 28 czerwca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. S. (1) przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia.

Odwołanie od tej decyzji wniósł M. S. (1).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 września 2012r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił wniosek ZUS o odrzucenie odwołania i oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

M. S. (1) nabył prawo do emerytury wcześniejszej z dniem 30 maja 2000r. Emerytura ta została przyznana decyzją z dnia 15 marca 2000r. Podstawa wymiaru emerytury została obliczona z 4 lat tj. 1985-1988. Wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 126,79%. Decyzją z dnia 6 czerwca 2006r. ZUS przyznał wnioskodawcy emeryturę wiekową od dnia 1 marca 2006r. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS przyjął dotychczasową podstawę jej wymiaru. Wnioskiem z dnia 10 lutego 2008r. wnioskodawca wystąpił do ZUS o przeliczenie emerytury z 20 lat z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat 1969-1979. ZUS uzupełnił brakujące lata 1972-1979 zarobkami zerowymi i decyzją z dnia 3 marca 2008r. odmówił przeliczenia, ponieważ nowy wskaźnik okazał się niższy od dotychczasowego i wyniósł 99,58%. Analogiczna

decyzja zapadła 3 marca 2008r. i 31 marca 2008r. Wnioskodawca odwołał się od decyzji z dnia 31 marca 2008r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, a Sąd Apelacyjny uchylił wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości na okoliczność wyliczenia wynagrodzeń wnioskodawcy z okresu zatrudnienia 1967-1992, ze szczególnym uwzględnieniem poborów z lat 1969-1979, 1980-1983. Zgodnie z wyliczeniami biegłej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z lat 1969-1979, 1980-1983, 1985-1989, wyniósł 78,71%. Wskaźnik wyliczony z lat 1971-1990 wyniósł 81,79%. Wskaźnik wyliczony z 10 lat 1980-1989 wyniósł 105,54%. Mając powyższe na uwadze wyrokiem z dnia 7 maja 2010r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił oba odwołania. Sprawa toczyła się pod sygnaturą akt VI U 480/09. Ponownym wnioskiem z dnia 6 czerwca 2011r. wnioskodawca wystąpił do ZUS o ustalenie emerytury z dowolnie wybranych lat 1971-1990. Powołał się na nowe dowody w postaci umowy o pracę, oddelegowanie służbowe z lat 1972-1976, w którym są wpisy o dochodach i dietach. Kwestionował wysokość przyjętego wynagrodzenia z okresu pracy na budowie exportowej w okresie od 6.07.1972r. do 8.01.1975r. i od 6.02.1975r. do 17.11.1976r. Dnia 17 czerwca 2011r. ZUS wydał decyzję odmowną. Wnioskodawca odwołał się do Sądu i Sąd wyrokiem z dnia 16 maja 2012r. (w sprawie VI U 836/11) oddalił odwołanie. Sąd posiłkował się opinią biegłej wydaną w sprawie VI U 480/09. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat, tj. 1971-1990 przy założeniu stałych składników wynagrodzenia wyniósł 103,92%, przy uwzględnieniu części stałej i ruchomej wynagrodzenia wyniósł 109,26%. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 lat wybranych z 20 poprzedzających rok, w którym złożono wniosek o emeryturę, tj. 1980-1989, wyniósł 105,54%.

W ocenie Sądu Okręgowego stan faktyczny był sporny co do wysokości wynagrodzeń wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) w P. przy uwzględnieniu okresu pracy za granicą od 6.07.1972r. do 8.01.1975r. i od 6.02.1975r. do 17.11.1976r. Wnioskodawca wniósł aby uwzględnić zarobki zastępcze J. T. z lat 1978-1979 na podstawie jego zaświadczenia Rp7. Wysokość wynagrodzenia zastępczego była już przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego. Zarówno w sprawie VI U 480/09 jak i w sprawie VI U 836/11. W pierwszej sprawie biegła podała, że w aktach osobowych J. T. i T. K. brak pełnych wynagrodzeń, z których można by było wyliczyć wynagrodzenia zastępcze wnioskodawcy. Natomiast w sprawie VI U 836/11, wnioskodawca przedłożył zaświadczenie o wynagrodzeniu W. M. z lat 1980-1982 i I. W. z lat 1981-1983. Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę VI U 836/11, podzielił opinię biegłej, że zaświadczenia o wynagrodzeniu świadków nie mogą stanowić dowodu na okoliczność wynagrodzeń zastępczych wnioskodawcy z lat 1972-1976, bowiem są to wynagrodzenia za okresy późniejsze. Biegła wyliczyła wynagrodzenie za okres pracy na eksporcie przy uwzględnieniu rzeczywistych zarobków w markach niemieckich i obowiązującym wówczas kursie marki. Uwzględniła także diety. Wwpw z 20 lat wyniósł 103,92% przy uwzględnieniu składników stałych i 109,26% przy uwzględnieniu składników ruchomych. Z 10 lat wyniósł 105,54%. Brak wynagrodzeń zastępczych współpracowników wnioskodawcy, dlatego też nie można na ich podstawie obliczyć wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie pracy na eksporcie. Złożone natomiast zaświadczenie Rp7 J. T. obejmuje okres 1978-1979 i jest to okres późniejszy niż praca na eksporcie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał po pierwsze, że nie zachodzi podstawa do odrzucenia odwołania na podstawie art. 199 par. 1 pkt 2 kpc, ponieważ w sporze jest nowa decyzja, od której wnioskodawcy przysługiwało odwołanie do Sądu. Odnosząc się natomiast merytorycznie do odwołania, to Sąd Okręgowy uznał je za bezzasadne.

Spór dotyczył wysokości emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń zastępczych za lata pracy za granicą od 6.07.1972r. do 8.01.1975r. i od 6.02.1975r. do 17.11.1976r. Wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy w tych okresach została już rozstrzygnięta w sprawach VI U 836/11 i VI U 480/09. Natomiast dowody, które obecnie zaoferował wnioskodawca, tj. zeznania J. T. i zaświadczenie Rp7 tej osoby, nie są miarodajne do wykazania wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w w/w okresach. Zaświadczenie Rp 7 nie dotyczy okresu 1972-1976, zaś zeznania świadka co do wysokości jego wynagrodzeń nie może być podstawą do ustalenia wynagrodzenia wnioskodawcy, bowiem obaj pracowali w systemie akordowym i osiągalni różne wynagrodzenia. Nie znajduje także podstaw prawnych wniosek ubezpieczonego o przeliczenie emerytury z 10 lat, tj. 1972-1977, 1978-1979 i 1980-1981. Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wskazał, że lata 1972-1977, 1978-1979 wykraczają poza 20 letni okres poprzedzający

przyznanie emerytury i dlatego nie mogą stanowić podstawy do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Apelację od powyższego wyroku wniósł M. S. (1).

W uzasadnieniu podał, że zwracał się do ZUS z prośbą o zmianę „emerytury z renty na emeryturę z 10 lat udokumentowanych drugim uzupełnieniem opinii biegłej”, tj. z lat 1972-1976, 1977, 1980 i 1980 oraz o przyjęcie w latach 1978 i 1979 wynagrodzenia J. T. na podstawie Rp7. Biegła naliczyła mu wynagrodzenie w latach 1978 i 1979 wg jego stawki godzinowej, a on pracował razem z T. w akordzie i miał tę samą stawkę zaszerogowania dlatego powinien mieć przyjęte do wyliczeń wynagrodzenie T.. Podniósł, że ZUS i Sąd nie honorują orzeczenia Sądu Najwyższego z 20 lipca 2006r. III UZP 9/06.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu albowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie.

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 czerwca 2012r. organ rentowy odmówił M. S. (1) przeliczenia emerytury, a Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego. Istotą sporu jest zatem ustalenie, czy M. S. (1) ma prawo do przeliczenia emerytury, którą pobiera od marca 2006r.

Na samym wstępie rozważań przypomnieć należy stan faktyczny sprawy albowiem determinuje on dalsze postępowanie.

M. S. (2) od 1 stycznia 1993r. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rentę tę miał obliczoną z wynagrodzeń z 4 lat tj. 1985-1988, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 126,79%. Jakkolwiek w odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podał, że podstawa wymiaru renty została obliczona z 3 lat tj. 1985-1987, ale podany w odpowiedzi na odwołanie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 126,79% dotyczy tylko wynagrodzeń z 4 lat 1985-1988. Z 3 lat 1985-1987 wynosi on natomiast 122,94 i wynika to z wynagrodzeń znajdujących się na k. 44 akt rentowych). Taki wskaźnik nigdy nie był stosowany do ustalenia renty. W dniu 28 lutego 2000r. wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o emeryturę wcześniejszą. Decyzją z dnia 15 marca 2000r. ZUS przyznał wnioskodawcy emeryturę od 30 maja 2000r. z tytułu ukończenia 60 lat życia. Podstawa wymiaru emerytury została obliczona z wynagrodzeń z 4 lat, tj. 1985-1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 127,79%. Powyższe oznacza, że emerytura została obliczona z renty, a więc na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 21 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Podstawę wymiaru emerytury wnioskodawcy stanowiła podstawa wymiaru dotychczas pobieranej renty. Emerytura wnioskodawcy nie została obliczona w sposób przewidziany w art. 21 ust. 1 pkt 2, czyli na nowo, a więc z wynagrodzeń wskazanych w art. 15 i z kwotą bazową obowiązującą w maju 2000r. Tak ustaloną emeryturę wnioskodawca pobierał aż do 2006r. W dniu 17 marca 2006r. wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o przyznanie emerytury wiekowej. Decyzją z dnia 2 czerwca 2006r. ZUS przyznał M. S. (2) emeryturę z tytułu ukończenia wieku od dnia 1 marca 2006r. (od miesiąca, w którym złożono wniosek). Podstawę wymiaru tej nowej emerytury stanowiła podstawa wymiaru dotychczas pobieranej emerytury wcześniejszej, czyli wynagrodzenie z 4 lat, tj. 1985-1988 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 126,79%. Do obliczenia 24% emerytury ZUS przyjął kwotę bazową obowiązującą w dniu 30 maja 2000r. Decyzja ZUS ustalająca w ten właśnie sposób podstawę wymiaru emerytury wiekowej jest prawidłowa i znajduje oparcie w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten należy łącznie

odczytywać z ust. 1 art. 21. Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Art. 21 ust. 1 pkt 1 stanowi natomiast, że przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury.

Zatem ZUS przyznając wnioskodawcy emeryturę wiekową nie mógł obliczyć podstawy wymiaru tej emerytury na nowo, bowiem podstawą wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi zawsze podstawa wymiaru tej wcześniej pobieranej emerytury. Nie może to być podstawa wymiaru ustalona na nowo na zasadach określonych w art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i nie może mieć zastosowania nowa kwota bazowa z daty przejścia na emeryturę wiekową. Powołane przez apelującego orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006r. (III UZP 9/06) dotyczy ustalenia podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która przechodzi z renty na emeryturę. W takim bowiem przypadku, zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2, podstawa wymiaru może być ustalona na nowo i wówczas zastosowanie ma także nowa kwota bazowa. Orzeczenie to nie znajduje jednak zastosowania przy przechodzeniu z emerytury na emeryturę, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie. W tym bowiem przypadku podstawę wymiaru emerytury wiekowej musi stanowić zawsze podstawa wymiaru dotychczas pobieranej emerytury, a także kwota bazowa przyjęta do obliczenia dotychczas pobieranej emerytury.

Wnioskodawca od 2006r. pobiera emeryturę wiekową i wszystkie decyzje wydawane po marcu 2006r. dotyczą tej emerytury. Także zaskarżona decyzja z dnia 28 czerwca 2012r., która była przedmiotem oceny Sądu Okręgowego, jest decyzją dotyczącą emerytury przyznanej decyzją z dnia 2 czerwca 2006r. Należy zatem ocenić poprawność tej decyzji w świetle obowiązującego prawa. Ocenic, czy zasadnie ZUS odmówił przeliczenia tej właśnie emerytury.

Przeliczenie emerytury może nastąpić albo na podstawie art. 110 albo na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Art. 110 ust. 1 brzmi: wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Ust. 2 brzmi: warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130 %.

Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że wnioskodawca nie spełnia warunków do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie natomiast z art. 111 ust. 1 wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatecznie przyjętą do obliczenia świadczenia.

Z treści ust. 2 wynika, że w razie przeliczenia zawsze zastosowanie mieć będzie „stara” kwota bazowa, a nie ta z dnia przeliczenia. W odniesieniu do wnioskodawcy przeliczenie może być dokonane z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia albo z 10 lat wybranych z 20, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury (czyli z okresu 1986-2005) albo o ponowne ustalenie emerytury (czyli z okresu 1988-2007).

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że najwyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru uzyskuje się z wynagrodzeń z 4 lat tj. 1985-1988. W sprawie VI U 480/09 (k. 33-50) oraz w sprawie VI U 836/11 (k. 37-53), biegła sądowa dokonała wyliczeń wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. W sprawie VI U 480/09 zostały ustalone wynagrodzenia wnioskodawcy z okresu pracy na eksporcie. Biegła wskazała, że brak wynagrodzeń zastępczych, które mogłyby posłużyć za podstawę obliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie pracy na eksporcie. Dlatego też biegła przyjęła wynagrodzenie wnioskodawcy z jego stawki godzinowej, tak jakby wnioskodawca pracował w tym czasie w Polsce. Jednocześnie biegła wyjaśniła dlaczego nie można przy obliczeniu wynagrodzenia wnioskodawcy wziąć stawki godzinowej innego pracownika. (k. 36 i 83 akt sprawy VI U 480/09). To wyliczenie wynagrodzenia z lat 1970-1979, a szczególności z okresu pracy na eksporcie spotkało się z aprobatą zarówno Sądu Okręgowego jak i Sądu Apelacyjnego rozpoznającego apelację wnioskodawcy. Oddalając apelację w sprawie VI U 480/09 Sąd Apelacyjny przesądził, że obliczone przez biegłą wynagrodzenie wnioskodawcy z lat 1970-1979 jest prawidłowe. Wynagrodzenie to zostało wyliczone jako iloczyn stawek osobistego zaszeregowania i normatywnego czasu pracy. Na podstawie ustalonego w opinii wynagrodzenia, biegła obliczyła wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat i z 10 lat. Najkorzystniejszy wskaźnik z 20 lat wyniósł, wedle wyliczeń biegłej, 109,26%. Natomiast najkorzystniejszy wskaźnik z 10 lat, to wskaźnik z lat 1980-1989 i wyniósł on 105,54%. Oba te wskaźniki są niższe od dotychczas ustalonego 126,79%, a to oznacza, że emerytura wnioskodawcy nie może być przeliczona w oparciu o art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem artykuł ten wymaga, aby był ustalony wyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru. Ponowne obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru miało miejsce w sprawie VI U 836/11. Biegła sporządziła opinię w kilku wariantach. Także w wariantach takim, że uwzględniła wynagrodzenie w markach, które wnioskodawca faktycznie otrzymał pracując na eksporcie w okresie od 6.07.1972r. do 8.01.1975r. i od 6.02.1975r. do 17.11.1976r. Za rok 1977, 1978 i 1979 biegła przyjęła wynagrodzenie wynikające ze stawki godzinowej wnioskodawcy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł z 20 lat 97,68%. Biegła w opinii uzupełniającej dokonała wyliczenia wskaźnika przy przyjęciu, że wnioskodawcy należy się dodatek za rozłąkę. Wskaźnik z 20 lat wyniósł 102,99% (k. 71-77 akt sprawy VI U 836/11). W kolejnej opinii uzupełniającej (k. 118-127 akt sprawy VI U 836/11) biegła uwzględniła do wyliczeń także ruchome składniki wynagrodzenia. Wskaźnik z 20 lat wyniósł 109,26%. Wszystkie te wskaźniki są niższe od dotychczasowego, który wynosi 126,79%. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca nie zaoferował żadnych nowych dowodów, które w sposób odmienny niż w sprawach VI U 480/09 i VI U 836/11, ustalałyby wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy z okresu 1970-1979, w tym w szczególności w okresie pracy na eksporcie. W sprawie VI U 836/11 biegła wyliczyła wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszej dla wnioskodawcy wersji, po uwzględnieniu nawet takich składników, które nie były oskładkowane, ale doliczenia których, domagał się wnioskodawca. Najkorzystniejsza wersja dała wskaźnik 109,26%.

Wyjaśnić też należy wnioskodawcy, że nawet przy przyjęciu, że w latach 1978 i 1979 zarabiał tyle ile zarabiał J. T., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie będzie wyższy niż dotychczas obliczony. Przy przyjęciu bowiem w roku 1978 i 1979 zarobków J. T. wynikających z zaświadczenia Rp7, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniesie 116,36%, a dotychczasowy wynosi 126,79%, co oznacza, że przeliczenie jest niemożliwe.

Reasumując, stwierdzić należy, że M. S. (1) nie ma prawa do przeliczenia emerytury wiekowej, bo nie spełnia warunków do przeliczenia, wymienionych w art. 110 lub 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd nie zajmował się ewentualną możliwością obliczenia emerytury wcześniejszej od nowej podstawy wymiaru, a nie z renty, jak to zostało ustalone w decyzji z 15 marca 2000r. przyznającej wnioskodawcy emeryturę wcześniejszą, bo decyzja ta nie była zaskarżona i nie była przedmiotem oceny Sądu Okręgowego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację oddalił.